

• Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΞΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ •

ΒΕΛΤΙΟ ΒΙΩΣΙΜΟΤΗΤΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΔΕΣΗΣ ΚΥΠΡΙΩΝ ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΩΝ
IVth ΔΙΕΘΝΗΣ «ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ»

ΟΚΤΩΒΡΗΣ
1982

10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— ΚΥΠΡΟΣ: ΚΟΙΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ. /1-6/

— ΠΟΛΩΝΙΑ: ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΑΥΤΗΦΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΝΟΜΟ
ΤΟΥ ΓΙΑΡΟΥΖΕΛΣΚΙ. /8-11/

— ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ. /12-16/

— ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛ-ΔΗΜΟΚ-
ΡΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ. /17-18/

— ΤΟΥΡΚΙΑ: ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ.
/19-20/

- ΚΥΠΡΟΣ -

*κοινός υποψήφιος της εργατικής τάξης
ενάντια στους υποψήφιους του κεφαλαίου
και της εκμετάλλευσης!*

Η τελευταία αναπληρωματική βουλευτική εκλογή της περιφέρειας Αμμοχώστου -22/8/82- έδωσε την ευκαιρία στές διάφορες πολιτικές δυνάμεις να επιδείξουν τη δύναμή τους έχοντας σαν άμεση προοπτική τές προεδρικές εκλογές τόν Φεβράρη τού 1983.

Γιά μάς οι εκλογές δέν αποτελούν ένα απόλυτο κριτήριο, ούτε προδιαγράφουν ανεπιστρεπτί αποτελέσματα πού αποτελούν την προσφιλή απασχόληση τών διάφορων "πολιτικών παρατηρητών".

Γιά μάς η ιστορία της ανθρωπότητας γράφεται από τές ίδιες τές ζωντανές μάζες, μέσα από τές διαδικασίες πού καθορίζονται από την ταξική πάλη, μέ στόχο την κοινωνική χειραφέτηση τών εκμεταλλευομένων από τούς εκμεταλλευτές τους.

Οι εκλογές αποτελούν ένα διαθλαστικό δείκτη της εξέλιξης αυτής της πορείας καί θάταν τό ίδιο λάθος, τόσο νά υποτιμηθούν, όσο καί νά υπερτιμηθούν.

Ποιά είναι λοιπόν τά αποτελέσματα της αναπληρωματικής βουλευτικής εκλογής Αμμοχώστου;

Νικητής αναδείχθηκε τελικά ο αστός υποψήφιος τού ΔΗ.ΚΟ πού είχε την υποστήριξη της λαϊκο-μετωπικής παραφύσιν συμμαχίας ΔΗ.ΚΟ-ΑΚΕΛ. Παρ' όλη τη νίκη τού υποψηφίου της, η κοινοπραξία έξασε συνολικά 650 ψήφους σέ σχέση μέ τές τελευταίες βουλευτικές εκλογές/1982/.

Ο υποψήφιος τού ακροδεξιού ΔΗ.ΣΥ /στόν οποίο ανήκε η έδρα προηγουμένως/ μέ συνολικό ποσοστό 39,5% τών ψήφων αύξησε ελαφρά τά ποσοστά του.

Τέλος, ο υποψήφιος της ΕΔΕΚ, παρ' όλο πού κατετάγη τελευταίος κέρδισε 1000 νέους ψήφους, ανεβάζοντας τό συνολικό ποσοστό του σέ 6% πραγματοποιώντας αύξηση 50% σέ σχέση μέ τές περασμένες βουλευτικές εκλογές στην ίδια περιφέρεια.

Παρ' όλες τές θριαμβολογίες της λαϊκο-μετωπικής σύμπραξης ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ γιά "συντριπτική ηττα της ακροδεξιάς πού ανοίγει τό δρόμο γιά τη νίκη τών πατριωτικών δημοκρατικών δυνάμεων τόν Φεβράρη"/Χαραυγή 23-8-82/, η αναπληρωματική εκλογή Αμμοχώστου έδειξε

ὅτι κάθε ἄλλο παρά εγγύηση γιὰ "απομόνωση" τοῦ ακροδεξιού ΔΗΣΥ αποτελεί ἡ κοινοπραξία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, αφοῦ αὐτή ἡ ἴδια θρέφει ουσιαστικά καί αντικειμενικά τόν ΔΗΣΥ πού στέγασε τούς πραξικοπηματίες τῆς ΕΟΚΑ Β. Μήπως αὐτά δέν δήλωσε κι' ὁ ἴδιος ὁ Α. Φάντης μέλος τοῦ πολιτικού γραφείου τοῦ ΑΚΕΛ σέ σύσκεψη στελεχῶν τοῦ κόμματος τοῦ λέγοντας ὅτι θάταν πολύ πιό εὔκολη ἡ νίκη τοῦ Κυπριανοῦ ἀν στόν 2^ο γύρο τῶν ἐκλογῶν εἶχε σάν ἀντίπαλο τόν πρόεδρο τοῦ ΔΗΣΥ Κληρίδη;

Μήπως μ' αὐτό τόν τρόπο δέν δημιουργοῦνται ουσιαστικά καί συγκεκριμένα οἱ συνθήκες μιάς τεχνητῆς πόλωσης πού νά παρουσιάζει ἀναγκαστικά τές προεδρικές ἐκλογές σάν θέμα ἐκλογῆς μεταξύ δύο ἀντιπροσώπων τοῦ κεφαλαίου καί τῶν ἐκμεταλλευτῶν, τόν Κυπριανό καί τόν Κληρίδη;

Μήπως ἡ ταχτική τῆς κατασυκοφάντησης καί λασπολογίας τοῦ μοναδικοῦ μέχρι στιγμῆς ἀνεξάρτητου υποψηφίου τῶν εργαζομένων πού εἶναι ὁ υποψήφιος τῆς ΕΔΕΚ δέν διασπά τές μάζες τῶν εργαζομένων, ἐνδυναμώνοντας ουσιαστικά τόν ΔΗΣΥ, καί κρατώντας στήν ἐξουσία τόν Κυπριανό ἡ πολιτική τοῦ ὁποίου ἀφαίμαξε κυριολεχτικά τές λαϊκές μάζες;

Πώς μπορεῖ ὁ εργαζόμενος, παρ' ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς ηγεσίας τοῦ ΑΚΕΛ νά πιστέφει ὅτι ὁ Κυπριανός εἶναι "δικός του" δήθεν ἀντιπρόσωπος ὅταν ὁ μισθός καί τό μεροκάματο ἐξανεμίζονται ἀπό τόν πληθωρισμό, τήν ἄνοδο τοῦ κόστους ζωῆς, καί τήν ἀσύδοτη κερδοσκοπία τῶν εργοδοτῶν καί τῶν κεφαλαιούχων, καθώς καί τήν διασπάθιση τοῦ δημόσιου χρήματος;

Πώς μπορεῖ ὁ ἀπλός πρόσφυγας νά πιστέφει ὅτι ὁ Κυπριανός, σάν υποψήφιος τῆς κοινοπραξίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, αποτελεί ἐγγύηση γιὰ τήν ἐπιστροφή ΟΛΩΝ τῶν προσφύγων στά σπίτια τους ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Κυπριανός, συζητά κυνικά μέσα στά πλαίσια τῆς φαρσοκωμῆδας τῶν ἐνδοκυπριακῶν συνομιλιῶν, θέμα "ἀποζημιώσεων γιὰ ὅσους πρόσφυγες δέν θά ἤθελαν ἐθελοντικά/εἰς/νά ἐπιστρέψουν στά σπίτια τους";

Πώς μπορεῖ ὁ φορολογούμενος νά χωνέφει ὅτι ὁ Κυπριανός αποτελεί τή "σωστή" ἐκλογή/σύμφωνα μέ τήν ηγεσία τοῦ ΑΚΕΛ/ὅταν ἡ Κυβέρνηση τοῦ Κυπριανοῦ ἔχει στό ἐνεργητικό τῆς οικονομικῆς σκάνδαλα ὕψους δεκάδων ἐκατομμυρίων λιρῶν πού βαρύνουν τόν εργαζόμενο καί τόν μεροκαματιάρη, ὅπως τὰ σκάνδαλα τῆς Συνεργατικῆς τράπεζας, τοῦ ἀτέλειωτου δρόμου τῆς ΕΕΚΤΕ, τῶν Συνεργατικῶν Βιομηχανιῶν Πάφου καί τῶσων ἄλλων;

Πώς μπορεῖ νά πιστέφει ὁ δημόσιος υπάλληλος ὅτι ὁ Κυπριανός αποτελεί "δημοκρατική" ἐκλογή, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι στόν κρατικό μηχανισμό βασιλεύουν ὁ ἐκβιασμός, ὁ χαφιεδισμός καί ἡ ευνοιοκρατία, κι' ὅταν ὁ δημόσιος υπάλληλος φοβάται ν' ἀνοίξει τό στόμα του γιὰ νά μή χάσει τή δουλειά του;

Πώς μπορεῖ ἡ ηγεσία τοῦ ΑΚΕΛ νά ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ Κυπριανοῦ αποτελεί ἐχέγγυο γιὰ τήν προστασία τῶν δημοκρατικῶν

θεσμών, όταν η Κυβέρνηση Κυπριανού καταργεί κατάφωρα την ελευθερία του τύπου; /καταδίκη της "ΚΥΠΡΟΥ" που τόλμησε ν' ασχοληθεί με το θέμα των "σκοτεινών πτυχών" της απαγωγής;/ του Αχιλλέα Κυπριανού, και πιά παληά η διαθεσιμότητα του Γ. Σέρτη, χρονογράφου στα "ΝΕΑ"/.

Πώς μπορεί ακόμα η ηγεσία του ΑΚΕΛ νά ισχυρίζεται τά όσα αλλοπρόσαλλα ισχυρίζεται όταν η ίδια αυτή ηγεσία κατηγορούσε τό 1980 δημόσια τόν σημερινό "εκλεκτό" της Κυπριανού σάν ΑΝΙΚΑΝΟ, ΑΝΑΞΙΟ και ΝΕΚΡΟΘΑΪΤΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ;

Η προσπάθεια της ηγεσίας του ΑΚΕΛ νά παρουσιάσει σάν αναγκαστική την τεχνητή πόλωση που προωθεί μεταξύ δύο αντιπροσώπων του κεφαλαίου, τόν Κυπριανού και τόν Κληρίδη, σάν αποτέλεσμα του "μίνιμουμ προγράμματος" και της κοινοπραξίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, όχι μόνο εγγυάται τή διάσωση και διαίωρηση της καταχρεωκοπημένης πολιτικής του Κυπριανού, πολιτική που πληρώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι και οι πρόσφυγες, αλλά ταυτόχρονα δέν αποτελεί καθόλου "εγγύηση" για απομόνωση του ακροδεξιού ΔΗΣΥ, μιά και τά σκάνδαλα και οι ατασθαλίες θρέφουν τή δημαγωγική πολιτική του ΔΗΣΥ.

Μήπως τό παράδειγμα της Χιλής είναι πολύ μακρινό; Τό "μίνιμουμ πρόγραμμα" του Αλλιέντε δέν μπόρεσε ν' αποτρέψει τό πραξικόπημα του Πινοσέτ και τήν εγκατάσταση μιάς από τές πιά στυγνές στρατιωτικές διχτατορίες.

Σάν Κύπριοι τροτσκιστές δέν έχουμε επιδιώξεις, στόχους και συμφέροντα διαφορετικά από εκείνα των μαζών και από εκείνα ολόκληρου του λαού της τεχνητά διχοτομημένης Κύπρου.

Η παραμονή του Κυπριανού στην εξουσία είναι από κάθε άποψη αντίθετη μέ τά συμφέροντα των λαϊκών μαζών.

Γι' αυτό τό λόγο τασσόμαστε και αγωνιζόμαστε ανεπιφύλαχτα για τό διώξιμο του Κυπριανού, αντιπρόσωπου των εκμεταλλευτών.

Γιά τόν ίδιο λόγο αγωνιζόμαστε ανεπιφύλαχτα ενάντια στην άνοδο του Κληρίδη, προέδρου του ΔΗΣΥ, που στέγασε πολιτικά τήν ΕΟΚΑ Β, και χαρακτήρισε τό πραξικόπημα σάν "επαναγκές"!

Η κοινοπραξία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ, σέ συνδιασμό μέ τήν ταχτική διάσπασης των εργαζομένων μαζών και των κομμάτων τους, παρ' όλα όσα ισχυρίζεται η ηγεσία του ΑΚΕΛ, δημιουργά αντικειμενικά τές προϋποθέσεις για τήν παρά πέρα ανάπτυξη του ΔΗΣΥ.

Η ενότητα των εργαζομένων μαζών και των κομμάτων τους, από τή βάση ως τήν κορφή αποτελούν τήν εγγύηση για τό άνοιγμα του δρόμου για τήν ικανοποίηση των λαϊκών αιτημάτων, ενάντια στην κυπριακή αστική τάξη, που σάν τοπικό εξάρτημα του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, δέν μπορεί παρά νά προωθεί τές διχοτομικές "λύσεις" που ο ιμπεριαλισμός υπαγορεύει για νά διαφυλάξει τά συμφέροντα του στην περιοχή.

Η ενότητα αυτή μπορεί νά μεταφραστεί μέ τήν ανάδειξη

ενός ΚΟΙΝΟΥ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ, δηλαδή ενός κοινού υποψηφίου ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ ενάντια στους υποψηφίους των κυπρίων εκατομμυριούχων και των εκμεταλλευτών του ΔΗΚΟ και του ΔΗΣΥ.

Η ενότητα των δύο κομμάτων, ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ στά οποία οι κύριοι εργαζόμενοι εναποθέτουν την εμπιστοσύνη τους, η ανάδειξη ενός κοινού υποψηφίου ολόκληρης της εργατικής τάξης ενάντια στους υποψηφίους του κεφαλαίου και της εκμετάλλευσης, δημιουργούν τέσ ΠΡΑΧ-ΤΙΚΕΣ προϋποθέσεις για να τελεσφορήσουν οι αγώνες των εργαζομένων μαζών, των λαϊκών στρωμάτων και των προσφύγων, αγώνες που έχουν πάντα σαν επίκεντρο την ενοποίηση της Κύπρου, την επιστροφή ΟΛΩΝ των προσφύγων στα σπίτια τους, και την αποχώρηση των Τουρικικών στρατευμάτων κατοχής και των άλλων ξένων στρατευμάτων και βάσεων.

Η ανάδειξη ενός κοινού υποψηφίου ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ στη βάση της αρχής για ανεξάρτητη από αστούς υποψηφιότητα της εργατικής τάξης, αποτελεί τη διπλή εγγύηση ότι αυτοί που "μασούν" εκατομμύρια λίρες και ξεγράφουν τα πατρογονικά σπίτια συζητώντας ποσοστά με τον Ντεκτάς, θα φύγουν από τη μέση, κόβοντας ταυτόχρονα τα πόδια στην ΕΟΚΑ Β που φόρεσε προβιά αρνιού μέσα στον ακροδεξιό ΔΗΣΥ του Κληρίδη.

Οι θέσεις που τελευταία διακήρυξε η ΕΔΕΚ για την έναρξη ενός δημοκρατικού διάλογου μεταξύ ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, προσφέρει γόνιμο έδαφος για δημιουργία των συνθηκών εκείνων που να επιτρέπουν την από κοινού υποψηφιότητα των δύο κομμάτων ενάντια στους υποψηφίους της αστικής τάξης.

Ο Ρ. Πρέντζας, μέλος του πολιτικού γραφείου της ΕΔΕΚ γράφει στον "Ανεξάρτητο" της 30/8/82 και στα "ΝΕΑ" της 1/9/82 -εκφραστικά όργανα της ΕΔΕΚ-

"Επιζητούμε ένα πραγματικό δημοκρατικό διάλογο με το ΑΚΕΛ, τη συζήτηση των διαφορών μας, καθώς και μιας πιθανής κοινής ταχτικής κατά τις προεδρικές εκλογές του Φεβράρη του 1983, στη βάση της ισοτιμίας των δύο κομμάτων, και χωρίς προδεσμεύσεις πράγμα που σημαίνει ότι η συζήτηση δεν μπορεί να γίνει με βάση το "μίνιμουμ πρόγραμμα", αλλά με την παρουσίαση των θέσεων και των δύο κομμάτων.

Μέχρι τότε η ΕΔΕΚ θα συνεχίσει να υποστηρίζει και να προωθεί την υποψηφιότητα του Βάσου Λυσσαρίδη".

Οι ίδιες θέσεις παρουσιάζονται ξανά στον "Ανεξάρτητο" της 13/9/1982, σε άρθρο με τίτλο "διάλογος για την ενότητα".

"/.../Πιο απλά σημαίνει ότι το μίνιμουμ πρόγραμμα παραμερίζεται κι' αρχίζει διάλογος όλων εκείνων των οποίων ζητείται η συνεργασία. Ένας διάλογος που θα έχει πρώτο θέμα την κριτική αξιολόγηση της τελευταίας τετραετίας, δευτερο. θέμα την ανάλυση της πολιτικής που κάθε πλευρά προτείνει στο εθνικό θέμα, και στές άλλες πτυχές της κυβερνητικής, και σε περίπτωση που διαπιστώνεται

προσέγγιση, επεξεργασία ενός κυβερνητικού προγράμματος, η ολοκλήρωση του οποίου θά φέρει σάν τελευταίο θέμα αυτό του υποψηφίου και τών διασφαλίσεων του προγράμματος που θά έχει συμφωνηθεί".

Όπως και νά τό κυτάξει κανείς, τό ζήτημα τής κοινής υποψηφιότητας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ απορρέει σάν πραχτική αναγκαιότητα τής ενότητας τής εργατικής τάξης και τών εργαζομένων γενικώτερα, ενάντια στους Κυπριανού και Κληρίδη, δημιουργώντας ταυτόχρονα τές συγκεκριμένες συνθήκες για ενόδωση του αγώνα για τήν επανένωση τής Κύπρου, τήν επιστροφή ΟΛΩΝ τών προσφύγων στά σπίτια τους, και τή δικαίωση τών λαϊκών αιτημάτων.

Στό σημείο αυτό θά θέλαμε νά τονίσουμε οτι δέν ταυτιζόμαστε ούτε μέ τό πρόγραμμα τής ΕΔΕΚ ούτε μ'αυτό του ΑΚΕΛ, ούτε δεσμευόμαστε από τά κόμματα αυτά.

Σάν τροτσκιστές τής 4ης Διεθνούς/Διεθνές κέντρο ανοικοδόμησης/αγωνιζόμαστε για τή νίκη τής προλεταριακής επανάστασης και του σοσιαλισμού, κάτω από τό φώς τής εμπειρίας 100 χρόνων και περισσότερο του παγκόσμιου εργατικού κινήματος για τήν ανοικοδόμηση τής Διεθνούς οργάνωσης για τή νίκη τής προλεταριακής επανάστασης που εγκαινιάστηκε μέ τήν ίδρυση τής 1ης Διεθνούς από τόν Κ. Μάρξ, όπως επίσης και κάτω από τό φώς τής ιστορικής χρεωκοπίας τής Σοσιαλδημοκρατίας και του Σταλινισμού.

Για τήν επίλυση του Κυπριακού εθνικού ζητήματος, πιστεύουμε συγκεκριμένα σάν πρώτο βήμα στή σύσταση μιάς Συνταγματικής Εθνοσυνέλευσης ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, μέ τους εκλεγμένους αντιπροσώπους τών δύο κοινοτήτων - κι' οχι τών διορισμένων συνομηλητών όπως γίνεται σήμερα - που ν' ανοίγει τές προοπτικές για σπάσιμο του τείχους τής μισαλλοδοξίας και του σβινισμού που ο ιμπεριαλισμός και τά τοπικά οργανά του έσπειραν μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων τής Κύπρου, ανοίγοντας έτσι τόν δρόμο για τήν επιστροφή ΟΛΩΝ τών προσφύγων στά σπίτια τους, τήν αποχώρηση τών εποίκων και τών στρευμάτων κατοχής καθώς και όλων τών άλλων ξένων στρατευμάτων και βάσεων.

Η σύσταση τής Συνταγματικής Εθνοσυνέλευσης δέν είναι θέση ούτε τής ΕΔΕΚ ούτε του ΑΚΕΛ.

Δέν τή βάζουμε όμως σάν προϋπόθεση για τήν ενότητα τών εργαζομένων, γιατί η ενότητα τών εργαζομένων και τών κομμάτων τους αποτελεί τή βασική προϋπόθεση για τήν ήττα τών εκπροσώπων-υποψηφίων τών εκατομμυριούχων και τών εκμεταλλευτών τής αστικής τάξης, για τή διάνοιξη του δρόμου για τήν ενόδωση τών αγώνων του Κυπριακού λαού ενάντια στήν κατοχή και τήν διχοτόμηση, και τήν ικανοποίηση τών λαϊκών αιτημάτων.

Κανένας ορος καμμιά προϋπόθεση δέν πρέπει νά μπαίνει φραγμός για τήν πραγματοποίηση τής ενότητας τών εργαζομένων και

τών μαζικών κομμάτων τους, ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

- Σπάσιμο της παρα-φύσιν συμμαχίας
ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ!

- Όχι στο "μίνιμουμ πρόγραμμα" της κοι-
νοπραξίας!

- Κοινή υποψηφιότητα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ για να
διώξουμε τον Κυπριανού και να φράξουμε
το δρόμο στον Κληρίδη!

- . ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥΣ .
- . ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΟΧΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝ ΚΑΙ ΒΑΣΕΩΝ .
- . ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΛΑΙΚΩΝ ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ .

28/9/82

ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

• Πολωνία

• Παλαιστίνη

• Τουρκία

• Γερμανία

Π Ο Λ Ω Ν Ι Α

Δύο χρόνια μετά την ίδρυση της "Αλληλεγγύης"

ΕΝΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΛΑΟΣ ΑΥΗΦΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΝΟΜΟ
ΤΟΥ ΓΙΑΡΟΥΖΕΛΣΚΙ !

Οι γιγαντιαίες διαδηλώσεις της 31 Αυγούστου 1982 στη Πολωνία, ήταν η ευκαιρία για ένα ολοκληρω λαό να δείξει ότι αφήφει ανοικτά την ιεραρχία του ΡΟΪΡ (Κ.Κ. Πολωνίας) και της πραιτωριανής του μιλιτσιας. Οι γιγαντιαίες αυτές διαδηλώσεις της εργατικής τάξης και του λαού της Πολωνίας σημειώνουν ένα ιστορικό σταθμό.

Κατά δεκαδες χιλιάδες, σε περισσότερες από 30 πόλεις, οι μαζες αφήφισαν άκρμα μία φορά και σε μία χωρίς προηγούμενο κλιμακα, τόν στρατιωτικό νόμο.

Οι διαδηλώσεις αυτές αποτελουν μία αναμφισβήτηη αποτυχία τών προσπαθειών του Γιαρουλεσκι-μαριονέτα του Κρεμλίνου να αποκόψει τόν πολωνικό λαό από την προτοπωρεία του, να φέρει αντιμέφτωπους τά μέλη της "Αλληλεγγύης" μέ την ηγεσία τους. Οι διαδηλώσεις αυτές σημαδεύουν και την παταγώδη αποτυχία τών ελπίδων που η μισητη γραφειοκρατία ετρεφε, για την επιτευξη μιας "Εθνικής συμφωνίας", που να εγγυάται τά παρασιτικά της προνομια σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας.

Τό πραξιικόπημα της 13ης Δεκεμβρίου του 1981, δέν μπόρεσε ν'ανατρέφει την ροή τών πραγμάτων. Τό πραξιικόπημα δέν κατάφερε ν'ανατρέφει τές πολιτικές σχέσεις που γεννήθηκαν από τές απεργίες τόν Αυγουστο του 1980 και που οδηγησα στην ίδρυση του ανεξάρτητου εργατικού συνδικάτου "Αλληλεγγύη".

Μέ μία αποφασιστιικότητα που παρ'ολη την καταπίεση, μεγαλώνει κ'ατσαλώνεται κάθε φορά και περισσότερο οι μαζες διαπραωνουν τή θέληση τους. Σε κάθε νέα ευκαιρία ο βαθμός οργάνωσης τών μαζών μεγαλώνει, συκιεντρώνοντας ένα ολοκληρω λαό πίσω από

τήν εργατική τάξη και την προτοπορεία της.

Ενας ~~ο~~ολκληρός λαός ταυτίζεται με την "Αλληλεγγύη".

Από την άλλη πλευρά, η γραφειοκρατία απομονωμένη και αδύναμη, ξεσικίζεται από τές αντιφάσεις και τές εσωτερικές συγκρούσεις για τόν τρόπο που θά πρέπει ν'αντιμετωπίσει τήν κατάσταση, δεν μπορεί νά πάρει τήν πρωτοβουλία τών γεγονότων.

"Μόνο η αλληλεγγύη μεταξύ τών λαών μπορεί ν'αναγκάσει τές απολυταρχικές κυβερνήσεις νά σταματήσουν νά καταπιέζουν τόσους λαούς σ'ολοκληρο τόν κόσμο, μεταξύ των οποίων και τόν λαό της Πολωνίας".

Αποσπασμα τής ομιλίας τού BOGDANIS, ηγέτη τής "Αλληλεγγύης", με τήν ευκαιρία τών διαδηλώσεων στή Γιντάσι τόν περασμένο Αυγουστο.

Οι αφέντες τού Κρεμλίνου αντιλαμβάνονται απόλυτα τές συνεπειες που θά είχε μιá άμεση επέμβαση (σάν αυτή τό 1968 στή Τσεχοσλοβακία στήν Ουγγαρία), γι'αυτό και είναι αναποφάσιστοι, και ανήσυχτοι μπροστά στήν ολοένα και πιο ένδηλη ανικανότητα τού Γιουζέφσκι νά "ομολοπήσει" τήν κατάσταση.

Είναι μπροστά σ'αυτή τήν κατάσταση πλήρους, απομόνωσης τής γραφειοκρατείας από τόν πολωνικό λαό, που σφίφησε και αγνόησε ανοιχτά τά καλέσματα τής στρατιωτικής χούντας για "εθνική συμφιλίωση", που η γραφειοκρατία ρίχνει και τό τελευταίο μικροσκοπικό φύλλο σικής.

Ενώ μέχρι τώρα οι δραστηριότητες τής "Αλληλεγγύης" είχαν "ανασταλεί", μπροστά στήν αποτυχία τής γραφειοκρατίας νά προσαρτήσσει στά σχέδια της ωρισμένους ηγέτες τής "Αλληλεγγύης" η DIETE (τό φευτο-κοινοβούλιο), ψηφίζει νόμο για τήν "διάλυση" τής "Αλληλεγγύης". Απαγορεύεται ακόμα και η χρησιμοποίηση τού ονόματος τής "Αλληλεγγύης". Ταυτόχρονα, οι φυλακισμένοι ηγέτες τού ανεξάρτητου συνδικάτου οδηγούνται σέ "ψυχιατρικά άσυλα" (στήν πραγματικότητα καμουφλαρισμένες φυλακές τής πολιτικής αστυνομίας) όπου τούς φλομώνουν κυριολεκτικά με λογής-λογής φάρμακα, υποβάλλοντας τήν διανοητική ισορροπία και υγεία τους σέ άμεσο σοβαρό κίνδυνο.

"Ο Ρήγαν χύνει υποκριτικά κροκοδείλια δάκρυα για για την τύχη του πολωνικού λαού για να καλύψει τα άποτελέσματα της δικής του πολιτικής.

Αν όμως υπήρχε στην Αμερική ένα συνδικάτο όπως η "Αλληλεγγύη", ο Ρήγαν δεν θα δίσταζε ούτε στιγμή να στείλη το στρατό εναντίον του"

Απόσπασμα από την ομιλία Αμερικάνου συνδικαλιστή με την ευκαιρία της γιγάντιας διαδήλωσης 400000 ατόμων στην Νέα Υόρκη ενάντια στην πολιτική του Ρήγαν, τον Δεκέμβρη του 81.

Ο κρεμμασμένος πιάνεται από τα μαλλιά του, προχώροντας ένα βήμα παραπάνω στην καταπίεση και εξόντωση της εργατικής πρωτοπορείας, και στην "διάλυση" της "Αλληλεγγύης". Η απόφαση αυτή της στρατιωτικής χούντας είναι τά αποτέλεσμα του τρομερού αδιέξοδου στο οποίο βρίσκεται. Από τή μια δεν μπορεί παρά να χτυπήσει κάθε ανεξάρτητη σύσπείρωση και οργάνωση της εργατικής τάξης, γιατί αυτό βάζει σε αμφισβήτηση τό μονοπώλιο της πολιτικής εξουσίας, μέσω της οποίας απολαμβάνει τά παρασιτικά της προνόμια σε βάρος της κοινωνίας. Από τήν άλλη ξέρει, ότι η ολοένα και πιο ανοιχτή σύγκρουση και καταπίεση ενδυναμώνει τές διαδικασίες συσπείρωσης και οργάνωσης τών μαζών που γυρεύουν ν' αμυνθούν και να διαφυλάξουν τά συμφέροντα τους.

Οι Πολωνοί εργάτες, ολόκληρος ο Πολωνικός λαός ξέρουν αυτή τή φορά ότι δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα από πλευράς της ηγεσίας του POUW, τά μαθήματα του παρελθόντος δεν ξεχνιούνται. Οι συνθήκες ζωής χειροτερεύουν σταθερά, σάν αποτελέσματα της διαχείρισης της γραφειοκρατίας, που οδηγώντας τό κράτος στη χρεωκοπία ανοίγει ορθάνοιχτα τές πόρτες στην εισοδο τών ιμπεριαλιστικών κεφαλαίων, υποθημεύοντας έτσι τό σύστημα της κοινωνικής ιδιοκτησίας. Σύμφωνα με τά επίσημα στοιχεία τό βιωτικό επίπεδο έπεσε κατά 26% από τήν αρχή του χρόνου.

Αυτή η γιγάντια μάχη που εξελίσσεται στη καρδιά της Ευρώπης μεταξύ της Πολωνικής εργατικής τάξης από τή μια, και της παρασιτικής Σταλινικής γραφειοκρατίας που συμμαχεί με τόν ιμπεριαλισμό για τή διατήρηση του "στάτους κβο", από τήν άλλη, είναι αποφασιστικής σημασίας για τόν αγώνα τών μαζών

ολόκληρου τού κόσμου ενάντια στην καταπίεση και εκμετάλλευση.

—ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΟΝ, WALESA, MICHMIR, WALENTINOWICZ
ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ.

—ΑΡΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ%

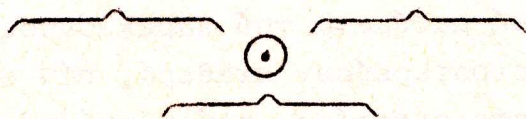
—ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.

—Η "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" ΖΕΙ. Η "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ.

—ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΤΟΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΜΟΝΟ ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ;
ΟΧΙ ΟΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΕΣ.

— η "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" ζει
και αγωνίζεται!

10/10/82

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΛΑΟΥ !

Συνέχεια τού Έκτακτου εντύπου "υπεράσπιση τής αντίστασης τού Παλαιστινιακού λαού" πού δημοσιεύσαμε μετά τές φρικτές σφαγές τού παλαιστινιακού λαού στή Σάπρα καί Σάτιλα, δημοσιεύουμε σήμερα τό πιό κάτω ιστορικό-πολιτικό άρθρο τό οποίο δείχνει ξεκάθαρα καί αναμφισβήτητα ότι η ιστορία τού σιωνιστικού κινήματος έχει σαν βάση τήν άρνηση τής ίδιας τής ύπαρξης τού παλαιστινιακού λαού.

Η ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ.

Μέ τήν εγκατάσταση τών πρώτων σιωνιστικών αγροτικών ομάδων στήν Παλαιστίνη, καί τήν άφιξη αμέσως μετά τών πρώτων σιωνιστών καπιταλιστών, η πρόσληψη παλαιστινιακού εργατικού δυναμικού αυξήθηκε κατά πολύ. Ήταν πιό φτηνό καί επί πλέον ο παλαιστίνιος αγρότης βρισκόμενος σ' αυτή τή γή επί αιώνες, ήταν πιό ικανός στήν επίλυση τών γεωργικών προβλημάτων από τούς Εβραίους τής Κεντρικής Ευρώπης καί τής Ρωσίας.

Οι σιωνιστές ηγέτες βλέποντας τόν κίνδυνο νά καταλήξουν στή δημιουργία ενός "κλασσικού" αποικιοκρατισμού στήν Παλαιστίνη, είχαν επιβάλει ένα σοβαρό περιορισμό στήν πρόσληψη αραβικών εργατικών χεριών. Αυτός ο περιορισμός θά συνεχίσει μέχρι τήν εκδίωξη διά τής βίας καί τού τρόμου ενός περίπου εκατομμυρίου παλαιστίνιων από τή γή τους. Για τούς σιωνιστές ηγέτες, ένα Εβραϊκό κράτος βασισμένο πάνω στήν εκμετάλλευση ενός παλαιστινιακού προλεταριάτου θά ήταν σύντομα καταδικασμένο από τόν απελευθερωτικό αγώνα τού τελευταίου. "Αρα έπρεπε αυτό τό παλαιστινιακό προλεταριάτο νά διωχτεί καί νά διασκορπιστεί στά γειτονικά αραβικά κράτη.

Τό τέλος τής χρονιάς 1948 βρίσκει τό κράτος τού Ισραήλ εγκατεστημένο σ' ένα μεγάλο μέρος τής Παλαιστινιακής γής. Οι παλαιστίνιοι, διασκορπισμένοι, βρίσκονται μαζεμένοι μέσα σέ προσφυγικούς καταυλισμούς στήν Περίορδανία, Ιορδανία, Λίβανο, Συρία καί Αίγυπτο. Οι ιδιαίτερες συνθήκες πού βρίσκεται καί υφίσταται ο παλαιστινιακός λαός, /δίωξη, κυνηγητό, εκμετάλλευση. / κάμνουν ώστε η πολιτική του οργάνωση ν' αποτελεί ένα έργο εξαιρετικά δύσκολο. Τά αστικά καί φεουδαρχικά αραβικά καθεστώτα επιβλέπουν τήν ασφάλεια τού νεοδημιουργημένου ισραηλιτικού κράτους εμποδίζοντας κάθε πολιτική δραστηριότητα ανάμεσα στους παλαιστίνιους πρόσφυγες.

ΕΝΑΣ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ.

Τό ιμπεριαλιστικό σχέδιο ήταν απλό: Οι παλαιστίνιοι διασκορπισμένοι μέσα στα γειτονικά αραβικά κράτη θά αφομοιωθούν και θά χάσουν εξ ολοκλήρου τήν ταυτότητά τους. Αυτός ο υπολογισμός θ' αποδειχθεί λανθασμένος. Στή πραγματικότητα, οι παλαιστίνιοι πρόσφυγες διασκορπισμένοι μέσα στα αραβικά κράτη θ' αποτελέσουν ένα σοβαρό οικονομικό βάρος γι' αυτά τά τελευταία και η αφομοίωση τους δέν θά πραγματοποιηθεί. Η παρουσία τους μέσα στους προσφυγικούς καταυλισμούς θά είναι ένας παράγοντας διαρκούς αποσταθεροποίησης τής αστικής τάξης πραγμάτων εγκαθιδρυμένης στήν περιοχή.

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛ-ΦΑΤΑΧ.

Παρά τές δύσκολες συνθήκες οργάνωσης, ένα "παράνομο" κίνημα, ΕΛ-ΦΑΤΑΧ, θά γεννηθεί τό 1959. ΕΛ-Φατάχ γενιέται από τές μέζες τές πιό καταπιεσμένες τής Γάζας και τών προσφυγικών καταυλισμών. Γιά πρώτη φορά από τήν εκδίωξη τού 1948 ένα παλαιστινιακό κίνημα οργανώνεται καλώντας τό λαό νά πάρει τήν υπερέσπιση τών συμφερόντων του στα χέρια του, ανεξάρτητα από οποιοδήποτε αραβικό κράτος τής περιοχής.

Ο Νάσσερ, πληροφορούμενος πάνω στήν αναγέννηση τού παλαιστινιακού εθνικού κινήματος προωθούμενο από τόν Αράφατ και τούς συντρόφους του, προσπαθεί νά διοχετεύσει τές φιλοδοξίες τών παλαιστινιακών μαζών μέ σκοπό νά τές θέσει κάτω από τόν έλεγχο του. Δημιουργεί τήν Οργάνωση γιά τήν Απελευθέρωση τής Παλαιστίνης.

Οι παλαιστίνιοι πού επιθυμούν ν' αγωνιστούν γιά τά δικαιώματα τους καλούνται νά καταταχτούν στόν Στρατό γιά τήν Απελευθέρωση τής Παλαιστίνης ο οποίος είναι κάτω από τή στενή επίβλεψη τών αραβικών καθεστώτων.

Η Παλαιστινιακή εθνική αναγέννηση θά πάρει μιá ανάπτυξη χωρίς προηγούμενο μετά τήν ήττα τών αραβικών καθεστώτων από τές σιωνιστικές δυνάμεις στές 5 Ιουνίου τού 1967. Οι αυταπάτες χάνονται. Ο Νάσσερ παραιτείται, αλλά οι Αιγυπτιακές μάζες κατεβαίνουν στους δρόμους διαδηλώνοντας τή θέληση τους νά συνεχίσουν τόν αγώνα και νά αρνηθούν τήν ήττα. Τρία αραβικά καθεστώτα έχουν ηττηθεί: η Συρία, η Αίγυπτος και η Ιορδανία.

Τά συνθήματα, λανσαρισμένα από τές Παλαιστινιακές μάζες ανταποκρίνονται απόλυτα στές επιθυμίες τών αραβικών μαζών τής περιοχής πού αρνούνται νά δεχτούν τήν ήττα. Τά καθεστώτα τής περιοχής βρίσκονται αντίκαρα νά σταματήσουν αυτή τήν επαναστατική ένοδο. Οι παλαιστινιακές μάζες αγγαλιάζουν τήν ΕΛ-Φάταχ πού δηλώνει καθαρά τή διάθεση της ν' αγωνιστεί γιά τήν απελευθέρωση ολόκληρης τής Παλαιστίνης.

Τά όπλα πού εγκαταλήφθηκαν από τούς αραβικούς στρατούς συλλέγονται και ο αγώνας ενάντια στό σιωνιστικό στρατό και τόν ιμπεριαλισμό αρχίζει.

Η ζωή μέσα στους προσφυγικούς καταυλισμούς είναι εξ ολοκλήρου υπό τόν έλεγχο τών παλαιστινίων αγωνιστών, κύρια στην Ιορδανία και τό Λίβανο. Η καθημερινή ζωή στους καταυλισμούς αναδιοργανώνεται από τούς διάφορους συλλόγους και οργανώσεις που αναπτύσσονται. Αυτοί οι καταυλισμοί γίνονται η έκφραση τής αναγέννησης τού παλαιστινιακού λαού και ο κεντρικός άξονας τής επαναστατικής του δραστηριότητας.

Η δύναμη αυτού τού επαναστατικού αγώνα δείχνουν καθαρά τό κίνδυνο που αποτελεί ένα τέτοιο κίνημα για τά αραβικά καθεστώτα όπως επίσης και για τά συμφέροντα τού ιμπεριαλισμού. Η ΕΛ Φάταχ γίνεται πλειοψηφική μέσα στην ΟΑΠ/οργάνωση για τήν απελευθέρωση τής παλαιστίνης/ και επιβάλλει τόν γάρτη και τό πρόγραμμα της/πρόγραμμα εθνικής απελευθέρωσης/.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΤΥΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΙΟΡΔΑΝΙΑ.

Τό πρώτο κτύπημα στόν παλαιστινιακό λαό δόθηκε στην Ιορδανία όπου 60^ο/ο τών κατοίκων είναι παλαιστίνιοι.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός τήν "Ανοιξη τού 1970 προτείνει τό σχέδιο ROGERS. Νάσσερ, βασιμμένος πάνω στό ψήφισμα 242 τού ΟΗΕ, επιβάλλει τήν αναγνώριση τού σιωνιστικού κράτους τού Ισραήλ και αγνοεί τά δικαιώματα τού παλαιστινιακού λαού. Η ΟΑΠ αντιτίθεται ανοικτά σ' αυτό τό σχέδιο. Η σύγκρουση είναι ανπόφευκτη. Η εκτέλεση παραχωρείται στό βασιλιά Χουσεϊν. Ο ιορδανικός στρατός παρά τούς σκληρούς βομβαρδισμούς δέν καταφέρνει νά λυγίσει τή παλαιστινιακή αντίσταση που οργανώνεται μέσα στές πόλεις και στους καταυλισμούς.

Τόν Ιούλιο τού 1971, κάθε παλαιστινιακή οργάνωση στην Ιορδανία έχει καταστραφεί, αλλά η δύναμη τής αντίστασης απαγόρευσε τήν εφαρμογή τού σχεδίου ROGERS.

Η ΣΥΡΙΑΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΗ.

Παρά τό σκληρό κτύπημα που δέχτηκαν οι μάζες, η αντίσταση θά οργανωθεί και θά πάρει μιά ανάπτυξη πολύ πιο μεγάλη μέσα στους προσφυγικούς καταυλισμούς τού Λιβάνου. Μετά τόν πόλεμο τού 1973, οι ΗΠΑ και τό Κρεμλίνο θά προτείνουν τό άνοιγμα μιάς "Συνδιάσκεψης Ειρήνης" στη Γενεύη, πάντοτε βασιμμένη πάνω στό ψήφισμα 242 τού ΟΗΕ. Η διοίκηση τής ΟΑΠ αποφασίζει νά δώσει τή μάχη στό πλευρό τών προοδευτικών λιβανικών δυνάμεων. Η δεξιά είχε γρήγορα νικηθεί. Είναι αυτή τή στιγμή που τά συριανά στρατεύματα, ισχυρά οπλισμένα από τό Κρεμλίνο, επεμβαίνουν στο Λίβανο βομβαρδίζοντας άγρια τούς αγωνιστές και τούς αμάχους τών παλαιστινιακών καταυλισμών. Τάλ-Ελ-Ζαατάρ θ'αντισταθεί για 52 μέρες, αλλά θά πέσει στές 12 Αυγούστου τού 1976 μέ αποτέλεσμα τή βάρβαρη σφαγή τών αγωνιστών και τών αμάχων τών καταυλισμών.

ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΣΤΟ ΛΙΒΑΝΟ.

Στές 5 Ιουνίου 1982, και για πρώτη φορά, οι ισραηλιτικές

δυνάμεις συγκεντρώνονται σ' ένα και μόνο μέτωπο περικυκλώνοντας τὰ τὰ χωριά και τές πόλεις του Νοτίου Λιβάνου. Οι συριανές δυνάμεις οπισθοχωρούν. Τά αραβικά καθεστώτα μένουν βουβά. Ο σοβιετικός τύπος προσκαλεί τούς Ισραηλίτες νά μήν αγγίξουν τὰ συριανά στρατεύματα.

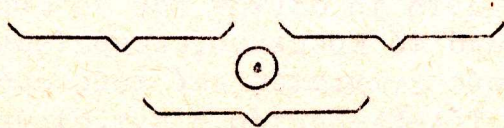
Ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού συνεχίζει παρά τές τρομερά δύσκολες συνθήκες. Σήμερα οι σιωνιστές βομβαρδίζουν και σκοτώνουν ανελέητα τούς αγωνιστές και τούς αμάχους τής Δυτικής Βηρυττού. Δύριο, οι 400000 Παλαιστίνιοι του Λιβάνου μαζί μέ τές λιβανέζικες μάζες, θύματα τής σιωνιστικής βαρβαρότητας, θά οργανωθούν εκ νέου πάνω σέ βάσεις ακόμα πιο στερεές.

Στή περφοχή τής Εγγύς Ανατολής, καμμιά λύση, καμμιά ειρήνη δέν εἶναι δυνατή χωρίς τήν επιστροφή τών παλαιστινίων στήν πατρίδα τους. Η ειρήνη στήν Εγγύς Ανατολή δέν μπορεί νά εδραιωθεί παρά μέ τήν καταστροφή τών κρατικών δομών του Ισραήλ, δομές που σάν τέτοιες εἶναι βασισμένες πάνω στήν ἄρνηση τής ἴδιας τής ὑπαρξης του παλαιστινιακού λαού.

Σήμερα, η ἴδια η κινητοποίηση τών μαζών, αράβων και εβραίων, μέ τές υπέρογκες διαδηλώσεις τους ἔχουν δείξει μέ τρόπο ξεκάθαρο ὅτι η Παλαιστινιακή Εθνοσυνέλευση μέ τὰ δύο συστατικά της, αραβικό και εβραϊκό, αποτελεί τή μόνη λύση του προβλήματος, τή μόνη λύση που νά αντιπροσωπεύει τή θέληση τους.

- υπεράσπιση τής αντίστασης
του παλαιστινιακού λαού!

10/10/82

Η ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

ΙΟΡΔΑΝΙΑ	:	1 160 800
ΠΕΡΙΟΡΔΑΝΙΑ	:	818 300
ΙΣΡΑΗΛ	:	530 000
ΓΑΖΑ	:	476 700
ΛΙΒΑΝΟΣ	:	600 000
ΚΟΥΒΕΙΤ	:	278 600
ΣΥΡΙΑ	:	215 500
ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ	:	127 600
ΙΡΑΚ	:	20 000
ΑΙΓΥΠΤΟΣ	:	28 000
ΗΝΩΜΕΝΑ ΑΡΑΒΙΚΑ ΕΜΙΡΑΤΑ	:	34 700
ΚΑΤΑΡ	:	22 500
ΛΙΒΥΗ	:	23 000
ΟΜΑΝ	:	48 200
ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ	:	238 300
<hr/>		
<u>ΟΛΙΚΟ</u>	:	<u>4 642 900</u>

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Η ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛ-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜ-
ΜΑΤΟΣ.

Τό FDP καί τό CDU, τά δυό μεγάλα κόμματα τού κεφαλαίου, ἔχουν συμμαχίσει γιά νά διώξουν τή σοσιαλ-δημοκρατία ἀπό τή κυβέρνηση. Στές εκλογές τής 26ης Σεπτεμβρίου τό σοσιαλ-δημοκρατικό κόμμα ἔχασε ἕνα μεγάλο ἀριθμό ψήφων, ἐκτός ἀπό τήν πόλη HESSE ὅπου FDP καί CDU ἔιχαν ηττηθεῖ. Τί εἶχε συμβεῖ;

Η εκλογική ἥττα τού σοσιαλ-δημοκρατικού κόμματος/SPD/ἦταν πληρωμή τής πολιτικής τής κυβερνητικῆς κοινοπραξίας μεταξύ SPD καί FDP/φιλελεύθερο ἀστικό κόμμα τού μεγάλου κεφαλαίου/τά οποία, στές 30 Ιουλίου 1981, εἶχαν συμφωνήσει πάνω στόν οικονομικό προϋπολογισμό ἡ εφαρμογή τού οποίου περιέκλειε ἕνα μεγάλο ἀριθμό ἀντεργατικῶν μέτρων σέ μιά χώρα ὅπου ο ἀριθμός τῶν ἀνέργων πλησιάζει τά 2 ἐκατομμύρια.

Ὅμως οἱ ἀπαιτήσεις τού μεγάλου κεφαλαίου μεγαλώνουν. Η γερμανική ἀστική τάξη διά τού εκπροσώπου τῆς κόμης LAMBSDORFF/υπουργός οικονομίας καί μέλος τού FDP/ἀπαιτά ἀπό τή κυβέρνηση τή πείωση τῶν ἀνεργιακῶν ἐπιδομάτων σέ 50^{0/0} τούς πρώτους 3 μήνες. Απαιτά τό περιορισμό τῶν ἀνεργιακῶν ἐπιδομάτων σέ ἕνα χρόνο, ἀπαιτά μέτρα ἐνάντια στούς συνταξιούχους, στούς φοιτητές καί σέ πολλούς ἄλλους τομεῖς.

Ο καγκελλάριος Σμίτ/SPD/ δήλωσε ὅτι παρ' ὅλη τή λύπη του γιά τά μέτρα πού προτείνει ο υπουργός του, δέν ἐπιθυμεῖ τή ρήξη τής κυβερνητικῆς κοινοπραξίας μέ τό FDP.

Ὅμως τό FDP ἔσπασε τή κοινοπραξία μέ τό SPD γιά νά συμμαχίσει μέ τό CDU /τό χριστιανο-δημοκρατικό κόμμα πού εἶναι τό ἄλλο μεγάλο κόμμα τού κεφαλαίου/ καί νά σχηματίσουν τήν κυβέρνηση FDP-CDU.

Τό FDP μπόρεσε νά ἐνεργήσει μᾶυτό τό τρόπο διότι πάντα υπολόγιζε πάνω στές παραχωρήσεις τῶν ηγετῶν τής Σοσιαλ-δημοκρατίας. Μιά φορά πού ἡ κυβέρνηση διοικουμένη ἀπό τό SPD ὑπόγραφε τά βαριά ἀντεργατικά μέτρα, τό μεγάλο κεφάλαιο πού δέν ἀναγνωρίζει παρά τά δικά του συμφέροντα ἀποφάσισε ὅτι "ο Σμίτ ἔχει ξεφλήσει".

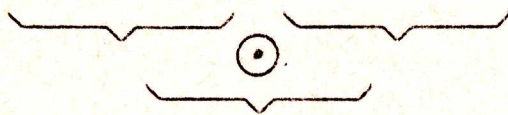
Αλλά, τή στιγμή πού ὅλη ἡ πολιτική τής σοσιαλ-δημοκρατίας ὁδηγοῦσε στή νίκη τής ἀστικῆς τάξεως, ἡ ἐργατική τάξη τής HESSE διά τού ψήφου τῆς ἀντιτάχτηκε στήν πολιτική πού θέλουν νά τῆς

επιβάλουν.

Οι κύριοι τού FDP καί CDU θεωρούνται οι ίδιοι σίγουροι για τή πολιτική νίκη μιά φορά πού οδήγησαν τό SPD νά επιτεθεί τούς εργαζομένους. Εν τούτοις απομένει σέ εφαρμογή σήμερα τά πιο σκληρά αντεργατικά μέτρα. Η εργατική τάξη τής HESSE εξεγέρθηκε, χιλιάδες εργαζόμενοι πλημμύρισαν τούς δρόμους φωνάζοντας: Τό 1980 όλοι οι εργαζόμενοι ψήφισαν για τό SPD! Είναι ο Σμίτ πού έσωσε τό FDP, για νά πραγματοποιήσει μιά κοινοπραξία μέ τήν αστική τάξη καί τά κόμματα της. Οι εργαζόμενοι θέλουν τό SPD νά κυβερνήσει ενάντια στό κεφάλαιο για νά ικανοποιήσει τές διεκδικήσεις καί τές φιλοδοξίες τους. Έχουν ψηφίσει στήν HESSE για μιά κυβέρνηση SPD χωρίς αστούς υπουργούς.

-ενάντια στό κεφάλαιο,
κυβέρνηση SPD χωρίς
αστούς υπουργούς!

2/10/82

ΤΟΥΡΚΙΑ

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ

Πάνε τώρα δύο χρόνια, 12 Σεπτέμβρη 1980, πού ο στρατός πήρε διά τής βίας τήν εξουσία στή Κωνσταντινούπολη. Από τότε η στρατιωτική διχτατορία μέ τή συνεχή υποστήριξη τού αμερικάνικου ιμπεριαλισμού καί μέ όπλο τή τρομοκρατία, προσπαθεί νά επιβάλλει τή "τάξη". Στές 11 Σεπτέμβρη 1982, οι τούρκικες εργατικές καί δημοκρατικές οργανώσεις καλούσαν, στό Παρίσι, σέ διαδήλωση ενάντια στή καταπίεση καί ενάντια στή διχτατορία.

Τό τούρκικο καί γαλλικό τμήμα τής 4ης Διεθνούς-διεθνές κέντρο ανοικοδόμησης- συμμετείχαν σ' αυτή τή διαδήλωση μέ μία κοινή διακήρυξη.

Δημοσιεύουμε σήμερα αυτή τή διακήρυξη, σάν διακήρυξη τής 4ης Διεθνούς-διεθνές κέντρο ανοικοδόμησης- η οποία μπαίνει μέσα στό κάδρο υπεράσπισης τού Τούρκικου λαού ενάντια στή βαρβαρότητα καί τή μπότα τής στρατιωτικής διχτατορίας.

" Η αντεπαναστατική διχτατορία τών στρατηγών διαρκεί εδώ καί δύο χρόνια. Η διχτατορία καταπιέζει τήν εργατική τάξη, τόν εργαζόμενο λαό τής Τουρκίας καί τόν Κούρδικο λαό χρησιμοποιώντας τά χειρότερα μέσα βίας. Αυτή η διχτατορία εγκατεστημένη μέ τήν άμεση υποστήριξη τού ιμπεριαλισμού έχει σάν σκοπό τή διαφύλαξη τής αστικής τάξης πραγμάτων. Κατακλύει όλους τούς εργαζόμενους τής Τουρκίας μέ σκοπό νά τούς κάμει νά πληρώσουν τή χρεωκοπία τής καπιταλιστικής οικονομίας. Δέν υπάρχει παρά σάν τείχος ενάντια στήν προλεταριακή επανάσταση.

Η χούντα τών στρατηγών κατάργησε καί κατάστρεψε όλα τά δημοκρατικά δικαιώματα καί ελευθερίες, διάλυσε τές δημοκρατικές καί εργατικές οργανώσεις. Γυρεύει νά εξοντώσει κάθε αντίσταση γιά νά κάμει σκλάβους τούς εργαζόμενους τής Τουρκίας καί τό Κούρδικο λαό.

Από τό πραξικόπημα μέχρι σήμερα, η διχτατορία συνέλαβε δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές εργατικών οργανώσεων όπως επίσης καί δημοκρατικές προσωπικότητες. Εκατοντάδες έχουν δολοφονηθεί. Σήμερα η Τουρκία είναι μία τεράστια φυλακή καί ένα κέντρο βασανιστηρίων.

Αυτή η διχτατορία είναι ένα όργανο τού ιμπεριαλισμού, καί κύρια τού αμερικάνικου, ενάντια στήν εργατική τάξη καί τούς καταπιεσμένους λαούς ολόκληρης τής Μέσης Ανατολής.

Σήμερα, η δικτατορία προετοιμάζει τή μανούβρα ενός ψευτο-συντάγματος και ενός ψευδοδημοψηφίσματος με σκοπό τή σύσταση ενός αυταρχικού και καταπιεστικού καθεστώτος ενάντια στις μάζες. Αλλά η εργατική τάξη και οι πιο πλατιές μάζες αντιτίθενται σ' αυτή τή μανούβρα, η δέ αντίσταση ενάντια στή δικτατορία εντατικοποιείται.

Η πτώση τής ήδη σέ κρίση χούντας είναι αναπόφευκτη. Αλλά ο δρόμος τής νίκης περνά διά μέσου τού αγώνα για τό ενιαίο εργατικό μέτωπο και έχει ανάγκη από μιά επαναστατική ηγεσία.

Σάν τροτσκιστική οργάνωση, τό τούρκικο τμήμα-LST-τής 4ης Διεθνούς/διεθνές κέντρο ανοικοδόμησης/θά κάμει κάθε προσπάθεια για ν' ανοίξει αυτό τό δρόμο. Μέσα σ' αυτό τό στόχο η LST, πάντα υπερασπίζοντας τό πρόγραμμα της, καλεί τήν εργατική τάξη, τές εργαζόμενες μάζες και τές πολιτικές και συνδικαλιστικές τους οργανώσεις στόν κοινό αγώνα ενάντια στή δικτατορία.

κάτω η στρατιωτική
δικτατορία!

20 Σεπτεμβρίου.

